
HALMAI TAMÁS

Földszintes rét

Egyre özvegyebb fények. És a szél
anyaga mintha nem levegő volna.
Mélybe, magasba ki vágyik? Szeszély,
ha földszintes rét már nem elég pompa.

Pogány angyalok, kvéker katicák
röpte susog elhagyott kráterekben –
akár a bűntelenség, a világ
lakatlan énjeibe áteredtem.

Magányos az, aki magára hagyta
az Istent? Bár az őt magára nem.
A végső békességet megvitatva

összemaradunk a felebaráttal,
akiben egész még a szerelem.
Mindig erdőnek udvarol madárdal.

Mercy seat

Kopriva Nikolettnek

A világ csupa vak beletörődés;
de a kertek! merő átszármaszás.
Ragyog, ragyog az egészsékre tört rész.
Háló nélkül tengert fog a halász.

Október legszebb fényei köszöntik
október legszebb színeit a sétán,
pedig már november. Jövendő őszig
téli álmokat aludj, kicsi sátán.

Krisztus előtti időszámításban
veszteglünk még, akár a gyerekek
karjában babák, játéktól szikáran.

A bor? a füst? a szó? a szeretet?
Nem idéz meg, csak mámor boldogabb kort,
vagy Nick Cave nyomán egy Johnny Cash-akkord.

Szabad mosolyok

Nincs egyszemélyes ember. Réges lányom
vonul keresztül csapatostul benső
vidékeinken; elrekesztve nincs
gyönyörűségtől a szenvedések népe;
legmagányosabb, ki magát elhagyja.
Milyen mondandót tartogat ezentúl
egy fehér sólyom filológiája
s megváltott vízre tessékelt hattyúink?
Párosával készül az ember felhős
műhelyek mélyén. Kettő az igaz.
Még kackiásan szertelődülő
lelket is görögkatolikus hajnal
megment s hirdetik szabad mosolyok
a kedvesség nagy filozófiáját.